

10 december 2023
Tweede Advent – Heilig Avondmaal

**GEWENSTE KLEDING VOOR DE
BRUILOFT VAN DE ZOON**

Mattheus 22, vers 1 t/m 14

In de gelijkenis van de Heere Jezus gaat het over een grote maaltijd. Je kunt denken aan een Kerstdiner. Nu, stel je voor dat je alles hebt klaargemaakt. Tafel leuk gedekt, het speciale vlees of de vegaschotel in de oven gezet. Je hebt behoorlijk je best gedaan: heel de middag ben je al bezig in de keuken... Je appt nog even hoe laat de mensen precies kunnen komen... en dan krijg je bericht terug: 'hey, ik kom toch niet'. 'Waarom niet?', app je gelijk terug. 'Nou, ik heb nog andere dingen...' Hoe zou je je dan voelen, na al die voorbereidingen en alle kosten en met het vooruitzicht op een eenzame maaltijd achter een mooi gedekte tafel? Zo voelde die vader zich dus in de gelijkenis die Jezus vertelde. Nou, nog een stukje heftiger, denk ik. De vader uit de gelijkenis was namelijk geen Kerstdiner, maar een *bruiloft* voor zijn zoon aan het organiseren. Zo ging dat toen. Nu organiseer je zoiets zelf als je gaat trouwen, maar toen had de pater familias die taak. Het moest een groot feest worden, want er was weinig mooiers dan dat je zoon ging trouwen! De gasten waren inmiddels al uitgenodigd. In die tijd kreeg je namelijk twee uitnodigingen: de eerste ronde van uitnodigingen was bedoeld om iedereen uit te nodigen en daarbij te inventariseren wie er zouden komen. De tweede uitnodiging was bedoeld om de gasten te informeren dat alles klaar was en dat zij konden komen. Nu, het moment waarover Jezus in Zijn gelijkenis vertelt, betreft die tweede uitnodiging: de gasten waren al uitgenodigd en kregen nu de oproep om te komen. Maar... ze kwamen niet. Nee, ze wilden opeens niet komen, ook al stonden ze op de gastenlijst. Wat is dat onbeschaafd, gewoon onbeschoft, maar hoe bizar ook: de vader van de bruidegom laat ze *nog* een keertje uitnodigen, want hij wil echt dat zijn zoon een mooie bruiloft krijgt. Hij probeert de genodigden zelfs over te halen: alles is klaargemaakt, de dieren zijn geslacht, er is eten in overvloed... Maar weer een ijskoud 'nee'. En dat niet alleen. De knechten die op pad zijn gestuurd om hen uit te nodigen worden zelfs zwaar vernederd. Sommigen zelfs gedood.

Een gelijkenis van de Heere Jezus kent meestal een uitvergroting, een overdrijving. Nu ook hier, want dat het personeel dat aan het uitnodigen is voor het bruiloftsfeest wordt gedood, dat is natuurlijk een heel gekke wending in het verhaal. Veel te groot. Maar vaak zit in de uitvergroting de betekenis van de gelijkenis verscholen en zo ook hier, want: dit is wat er werkelijk is gebeurd! God de Vader, de God van Israël, had een geweldig feest op het oog. Hij heeft Zijn Zoon gezonden! 'Want zie ik verkondig u grote blijdschap die voor heel het volk wezen zal', zo zei de engel in de nacht van

Bethlehem. Maar... heel het volk kwam niet. De geestelijk leiders van het volk Israël, die deze gelijkenis nu hier te horen krijgen, hadden die Zoon van de Vader en daarmee ook de Vader Zelf compleet genegeerd. Want 'ze hadden zo hun eigen dingen'. Hun eigen geloof. 'De een ging naar het land, de ander moest naar zijn handeltje', zo vertelt de gelijkenis. Ja, nog erger: de knechten van God die er op uit waren gestuurd om de mensen erop voor te bereiden – de profeten – daar werd niet naar geluisterd. Sommigen van hen, sommige profeten, zijn inderdaad zelfs gedood. Hoe diep moet de hemelse Vader zijn gekwetst....!

Jezus vertelt daarom de gelijkenis verder: de vader van de aanstaande bruidegom trommelt zijn leger op, stuurt het leger op de stad van die genodigden af en liet die hele stad in brand zetten. Ook dat is een vreemd element in het verhaal: komen al die genodigden dan uit één en dezelfde stad? En woonde die vader en zijn zoon daar dan zelf niet? Maar zoals ook bij dat doden van die knechten: ook in deze vreemde wending zit een diepere betekenis. Want inderdaad: wat hier door Jezus wordt verteld, klinkt misschien wat vreemd in het verhaal, maar het is precies zo gebeurt: de stad Jeruzalem werd in 70 na Christus verwoest door de Romeinen. In brand gezet. Wat heftig om te horen dat Jezus hier vertelt dat de Vader Zijn leger erop af had gestuurd: het wrede, nietsontziende leger van de Romeinen was dus op een of andere manier een instrument in Gods handen? Ja, God neemt afstand van zijn volk en staat nu aan de andere kant... 'Hun stad werd verbrand', zo vertelde de gelijkenis. Jeruzalem, de stad van God is nu *hun* stad

geworden. Wat een dramatische wending van een verhaal dat zo mooi begon over een toekomstige bruiloft, over toekomstig geluk voor de Vader, de Zoon en alle genodigden...., maar...

Maar Jezus vertelt verder... De vader wil en zal een bruiloftsfeest voor zijn zoon organiseren. De knechten – nieuwe knechten misschien? – moesten nu iedereen gaan uitnodigen die ze onderweg tegenkwamen. 'Goede en slechte mensen', zo vertelt de gelijkenis. Dat betekent: alle soorten en maten mensen die je maar kunt vinden.

Nu, straks aan de Avondmaalstafel zit een gedeelte van die mensen. Ook tegen u zal straks worden gezegd: 'kom dan, want alle dingen zijn gereed'. Hier zitten ze straks: goede en slechte mensen, mensen van allerlei pluimage. Mensen die al vanaf hun kindertijd in de kerk komen, maar ook mensen die een heel andere kerkelijke weg hebben bewandeld, met allerlei omwegen. Mensen die heel blij zijn in het geloof en waar je soms gewoon jaloers op bent hoe onbevangen zij geloven en straks ook aan tafel gaan. Maar ook mensen die niet zo frank en vrij zijn en die vaak wat lopen te tobben met hun geloof of met zichzelf, of gewoon wat minder vrij zijn dan een ander. Jong en oud zit hier. Ook mensen met een heel andere levensstijl dan u of jij. Een kerk hoort blijkbaar – als ik de gelijkenis van de Heere Jezus goed begrijp - een bont geheel aan mensen te zijn. Een bij elkaar geraapt (...). Als dat niet het geval

zou zijn, dan is er onderweg in de kerkelijke geschiedenis met de uitnodiging blijkbaar wat verkeerd gegaan. Misschien hebben wij dan de adressering niet goed gelezen... In ieder geval: die knechten moesten zoveel als ze maar zouden tegenkomen uitnodigen... (Even een praktische toepassing: binnenkort liggen ze er weer achter in de kerk: de flyers voor de Kerstzang-dienst van Tweede Kerstdag om zoveel mogelijk mensen van allerlei pluimage uit te nodigen.)

Maar Jezus vertelt nog verder – nog even verder luisteren, voordat wij aan tafel gaan: de vader van de zoon gaat de feestzaal binnen om de gasten te zien. Het Griekse woord voor 'zien' heeft de betekenis van 'inspecteren'. Ja, dat is ook wel begrijpelijk dat de vader dat doet, want gezien het dramatische voortraject van deze bruiloft moet je blijkbaar op alles bedacht zijn als gastheer. En wat ziet die vader nu? Een man zonder bruiloftskleed.

Even uitleg: de dresscode (kledingvoorschriften) bij een bruiloft in die tijd was wit. Witte kleding. Sommige uitleggers denken dat er bij de ingang van de feestzaal bruiloftskleden werden uitgedeeld. Witte gewaden. Deze persoon zonder bruiloftskleed is dus zomaar via de hoofdingang of misschien via een zijdeur naar binnen gesneakt. Nu, waarschijnlijk is dat niet het geval dat er speciale kleding bij de ingang werd uitgedeeld. Waarschijnlijk dat deze persoon gewoon in z'n oude kloffie is binnengekomen, zonder zich thuis te hebben verkleed. Dus niet in het wit, hij had 's morgens gewoon aangetrokken wat er nog van gisteren over zijn stoel hing.

Deze persoon wordt uit de feestzaal verwijderd. En ook hier worden er woorden gebruikt, die eigenlijk niet in het verhaal passen, die te groot zijn, want deze feestganger zonder feestkleed wordt aan handen en voeten gebonden en in de buitenste duisternis geworpen. Dat is een Bijbelse omschrijving van het door-God- worden-verworpen. Het voor altijd moeten missen van Gods aanwezigheid. Ook hier in deze vreemde wending – een feestganger die vanwege de verkeerde kleding geboeid wordt afgevoerd en verworpen wordt – ook in deze vreemde wending is precies de betekenis van de gelijkenis te vinden: God vindt het zo vreselijk als mensen op deze manier in Zijn feestvreugde denken te kunnen delen!

Wat is dan dat ontbreken van dat witte kleed, van die feestkleding? Ik denk niet dat God ons letterlijk een bepaalde dresscode voorschrijft, ik denk dat het hierom gaat: *die feestganger daar aan tafel heeft er totaal geen moeite voor gedaan om echt feestganger te zijn op de bruiloft van die zoon van de vader.* Hij is binnengekomen op de manier van 'wees blij dat ik er ben. En ik ben die ik ben, klaar.' Die feestganger had thuis niet even nagedacht: hoe kan ik er een zo mooi mogelijk feest van maken voor die zoon? Nee. Misschien was die bruiloft voor hem wel een verplicht nummer. Of misschien dat hij alleen kwam om te consumeren, om de maaltijd te gebruiken en dan weer snel weer met zijn eigen dingen verder. Ik ga het niet al te veel invullen hoor..., maar volgens mij dat die feestganger heel erg weinig bezig was met de eer en het feest voor die zoon... en dat hij veel te veel bezig was met zichzelf. Eigenlijk leek hij wel heel veel op die eerste genodigden, maar die zeiden het tenminste duidelijk dat zij er geen moeite voor wilden doen en kwamen gewoon niet.

Niet alleen het volk Israël – de eerst genodigden - wordt met deze scherpe gelijkenis door Jezus aangesproken, ook de kerk wordt aangesproken, als groep mensen die later genodigd werden, mensen overal vandaan, van allerlei pluimage, goeden en slechten. Wij zijn *wel* op die uitnodiging van de Vader ingegaan, wij wilden er wel bij zijn, maar... *hoe* zitten wij erbij? Zullen wij ons er een beetje op kleden? De Adventstijd is een heel mooie tijd om eens over je kledingstijl na te denken. Je hoeft van mij geen rokkostuum of galajurk voor de Kerstdagen te bestellen hoor. En als je het gevoel hebt dat je eigenlijk niet op de Avondmaalsviering vanmorgen bent gekleed, toch aangaan, echt. Ik heb het namelijk over een ander soort kleding. Je geestelijke kleding - hoe gek dat ook klinkt misschien, maar: de Koning komt. Advent: Hij komt. De bruiloft komt eraan! Straks zal de Zoon van de Vader stralen. Wat zal Hij stralen! Een dag om nooit te vergen. Een eeuwige dag. Is aan u en jou te zien dat je binnenkort naar die bruiloft zult gaan om deze bij te wonen?

Meestal kan je het aan mensen zien, of zij naar een bruiloft onderweg zijn. Dan hebben zij kleren aan, waar je niet mee in de tuin aan het straten bent, of waarmee je de douche een flinke beurt geeft. Nee, die kleding is anders. Soms wordt aan de daggasten ook verteld wat de dresscode is: 'je maakt het bruidspaar blij als je iets van lila hebt, een sjaltje of een stropdas.' Of: alle mannen graag in het grijs, of marineblauw. Nu, *wat zou de dresscode, de kledingvoorschriften zijn voor de bruiloft van de Zoon van de hemelse Vader, denkt u?* (...) Ik denk: liefde. Dat is Zijn lievelingskleur, ik weet het zeker. En: hoop. Nog zo'n prachtige kleur. Laat de hoop verweven zijn in je leven. Liefde, hoop, en: geduld. Een heel diepe kleur is dat. En geloof. Die kleur past overal bij, toch? ... Kijk maar zelf hoe u deze kleuren in uw geestelijke kleding tot uiting laat komen – de een doet het zo en de ander zo – maar *de Vader vindt het zo belangrijk dat Zijn Zoon Zijn lievelingskleuren zal terugzien in uw en jouw leven.* Je kunt absoluut niet aan tafel gaan om alleen maar te eten, te consumeren, gevoed en gesterkt te worden en daarbij je oude kloffie aanhouden. Nee, eet en drink – want je bent genodigd, je bent meer dan welkom! – maar vier de maaltijd tot eer van de Zoon van de Koning. *Maak Hem groot met je gewaad... en met je gepraat... en met je gelaat... en in de daad.*

Ik vraag me dan af hè: zouden de mensen buiten de kerk nu aan ons kunnen zien dat wij bruiloftsgangers zijn? Zouden u, jij en ik dat kunnen laten zien? Dat wij Advent vieren, dat wij met gespannen verwachting richting de toekomstige bruiloft van die Koningszoon gaan? Jezus roept in de gelijkenis niet op om in het stemmig zwart te gaan, of m in je overall om hard te gaan werken. Nee, trek *bruiloftskleding* aan! Laat zien waarheen wij als genodigden onderweg zijn en laat het daardoor ook voor een ander uitnodigend zijn!

De Bruidegom-Koning komt. En dat vraagt dat wij ons erop kleden, in geestelijke zin. Haarscherp wordt dat in deze gelijkenis door Jezus, de Bruidegom Zelf, duidelijk gemaakt. Nu, neem dat mee in de komende tijd richting Kerst.

Maar ik wil niet eindigen met dat beeld van die genodigde die aan handen en voeten geboeid in de buitenste duisternis werd geworpen. Nee, ik wil eindigen met die vader van de zoon uit de gelijkenis. Even terug dus. Zag

u hoeveel moeite die vader deed om zijn zoon een geweldig feest te geven? Alle afwijzing van die genodigden ten spijt, die vader ging door, door al die vernederingen heen. Hij moest voor zijn zoon een geweldig feest organiseren, hoe dan ook! Wat een ontzettende liefde moet hij hebben gehad voor zijn zoon, denkt u ook niet? Nou, weet u wat Jezus zegt (Johannes 15)? **Zoals de Vader Mij lief heeft gehad, heb ook Ik u liefgehad.** Jou. U. Kom maar straks, die liefde proeven. Een klein stukje brood is al genoeg om een geweldige feestvreugde te beleven.

Heeft u vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf // 06-40632938 // dekruijf@live.nl